Cesta za snem…jedem si to svoje

Je to určitě klišé, ale dne 15 – 16.6.2019 se nám v Kutné Hoře potvrdilo, že pokud lidé opravdu něco moc chtějí a udělají pro to maximum, může se jejich přání vyplnit. A my tohle opravdu moc chtěli…moc. Splnil se náš společný sen. Už tomu asi věřím, četl jsem spousty gratulací na sociálních sítích, dokonce články na hasičských stránkách. Všude se tam píše, že na republiku v kategorii SDH postoupil Tehovec…z prvního místa.

Když si dneska vzpomenu na začátky v kategorii muži, musím se hrozně smát. Zároveň jsem pyšnej na nás všechny, kam jsme to dokázali za cca 6 let posunout. Trénink byl vždy týden před soutěží, pak soutěž (v montérkách a v lepším případě ve sportovní obuvi) a pak většinou s druhým místem šupem domů. Běhal se rovnou okres, okrsek žádný, to pro nás znamenalo jednu soutěž ročně. Vždycky jsem si říkal, jak nás můžou ty ostatní družstva porazit a postoupit na kraj, taky jsme nechtěli končit po jedné soutěži…pak jsme na to začali přicházet…musí se tomu dát čas a hlavně trénovat.



Prvotní impuls k intenzivnějšímu tréninku nám dal před lety (asi nechtěně) Aleš Hořický ml. To je náš Alešek a jelikož se mu několikrát povedlo postoupit na MČR (a zanechat tam pořádnou stopu), řekli jsme si, že by bylo fajn vytřískat z toho něco víc i pro družstvo mužů. Scházeli jsme se tedy častěji a začali opravdu trénovat. A ono to začalo jít. Samozřejmě jsme byli na samém začátku a bylo potřeba překopat spoustu věcí, spoustu se toho naučit a začít řešit i sebemenší detaily. Nikdy například nezapomenu na reakce některých členů v družstvu, když jsme řekli, že na další soutěž nepojedeme v montérkách, ale všichni v elasťákách. (nejdřív si na nás na soutěži ukazovali, rok po této inovaci měli elasťáky na okrese všichni 😊). Přál bych Vám cítit to neskutečné nadšení, když nás každý trénink posouval dál, když jsme řešili, jestli tu hadici necháme tady, nebo jí posuneme o centimetr jinam…nespočet nakoukaných videí na internetu a pokusy o ideální poskládání základny. Nikdy nás to neobtěžovalo, každý trénink přišel někdo se zlepšovákem. Je neuvěřitelné, co soutěžní sport dokáže s člověkem a týmem udělat a jak je pak schopný posouvat své limity, cíle a sny. Na samém začátku jsme měli cíl…první…dostat čas útoku pod 30 vteřin.



Povedlo se a přišel cíl číslo dvě…vyhrát okres a probojovat se na krajské kolo.





Cíl dvě jsme také dosáhli a byli jsme na vysněném kraji. Napoprvé mi většina ostatních zkušenějších týmu přišla jak z jiné planety. Chovali se tak profesionálně, všechno dokonale připravené, natrénované. Štěstí pro nás bylo, že jsme byli jak houby, snažili jsme se toho nasát co nejvíc.

Cíl číslo tři byl urvat jakoukoliv placku z krajského kola. Byla to dřina, ale povedlo se i to. Ta euforie byla neskutečná, nikdy nezapomenu na tu hrdost, když jsme si šli pro medaili za třetí místo na útoku. Po soutěži jsem klukům napsal, že jsem strašně šťastnej, že je jasné, že na republiku reálně nemáme, ale že medaile z útoku je odměna za naší tvrdou práci. A byla.



Jenže jak už jsem napsal, ta soutěživost v nás nám nedala klid a my zase chtěli posunout limit. 😊

Nejprve nás ani nenapadlo uvažovat u republice, mezi ty ,,Bohy“ se nedostaneme. Chtěli jsme co možná nejlepší celkové umístění. Celkem se to dařilo a každý rok jsme v konečném zúčtování postoupili o nějaký kousek výš.



V loňském roce se stalo něco, co jsme si ze začátku nedokázali ani představit. Až do konce soutěže jsme se prali o postup na republiku.



Nakonec z toho bylo třetí místo. Paráda, bedna, zase posunutí limitu…ale…třetí je nepostupové, nikam nejedete…byl jsem hrozně zklamanej, třetí pro mě v ten okamžik bylo jako osmej, na republiku se nejede. Asi jsem to dával až moc najevo a možná jsem někomu trochu pokazil oslavy, ale já byl vážně dole, byli jsme opravdu blízko a nic. Třetí místo nám ovšem rozhodně ukázalo, že by to šlo, naděje je…

Proto jsme se rozhodli letos po postupu z Okresního kola udělat všechno pro to, abychom mohli znovu bojovat o postup na republiku. Rozšířili tým o kluky, kteří jsou výrazně zapsání za naším společným úspěchem. Na druhou stranu tři z nich, Tomáš Sirotek, Petr Zetek a Vojta Potměšil, jsou prakticky ,,naši“, jezdí s námi a pomáhají nám skoro na každé soutěži ve vyšších kolech a víme, co od nich můžeme čekat (i oni od nás 😊). Od první soutěže k nám zapadli, jsou naladění naprosto na stejnou notu, chtějí vyhrávat, a ještě u toho má být sranda. Nováčkem v našem týmu tak byl pouze (dnes už si troufnu napsat rovněž náš 😊) benjamínek Adam Rubeš.

Tým na kraj byl tedy následující:

Martin Bílek, Tomáš Bílek, Jarda Nečas, Marek Nečas, Tomáš Přibyl, Aleš Hořický, Tomáš Pokorný, Honza Hrubý, Tomáš Sirotek, Petr Zetek, Adam Rubeš, Vojta Potměšil, David Chaloupka



Že je nás hodně??? Ne, takhle jsme tým a každý má stejně velkou zásluhu na postupu. Všichni máme v týmu nějakou roli a každá je stejně důležitá.

První jsou na řadě stovky. Taktika byla pro všechny jasná, první pokus pohlídat, druhý na osobák a líp 😊. Už na stovkách se ukázala obrovská síla tohoto týmu, první pokusy se některým nevydařily podle představ, nicméně všichni je dokázali ve druhém pokusu vylepšit. Někomu se to povedlo perfektně, někomu méně, ale ve výsledku to byla paráda. Za součet šesti časů jsme zapsali celkově 3., to se nám ještě nikdy nepodařilo…a tak mohla začít cesta za splněním našeho snu…

Druhá z disciplín je štafeta 4x100m. Jako vždycky jsme postavili dvě štafety, první šla na řadu ta rychlá a druhá ta rychlejší 😊. Rychlá štafeta nastoupila ve složení Tomáš Pokorný na domečku, Vojta Potměšil bariéra, Honza Hrubý hadice a Jarda Nečas hasičák. Tahle štafeta má být zajišťovací, udává tzv. referenční čas, který ta druhá štafeta jen zlepšuje 😊. Čas rychlé štafety nebyl úplně špatný, bohužel se nám na jednom úseku vloudila chyba do předání a pokus tak nemohl být platný. Všechno tak měla v rukou a nohách ta rychlejší štafeta. Bez přehánění to byl pokus o všechno, rozhodoval o tom, zda budeme mít v neděli o co soutěžit, nebo zda se nám sen rozplyne a neděle bude jen o šanci na medaili v útoku. Kraj je prostě jiná liga, tady se nejde šetřit a schovávat něco na později. Tady musíš ukázat co umíš, na 100 a více procent. Asi jsme všichni tušili, že máme k dispozici nejsilnější sestavu do štafety za celou dobu, co na krajské kolo jezdíme, stát se ale může cokoliv. Bylo potřeba, aby se poprali o bednu, jinak je nedělní zápolení o postup bez nás. Klukům jsme popřáli hodně štěstí, plácli jsme si a pak už nezbylo než držet palce a věřit. Záměrně nepíšu doufat, protože třeba já jsem pevně věřil v jejich schopnosti. Celý náš tým se i s našimi fanoušky postavil co nejblíž k dráze, abychom byli hned u kluků. Všichni jsme součástí týmu, součástí každého pokusu, ať už jako soutěžící, nebo jako podpora. Po výstřelu ze startovní pistole se v jedné minutě odehrálo něco neskutečného. Na prvním úseku Petr Zetek a jeho ukázkový domeček, žebřík ještě nebyl opřený a on už byl v půlce střechy, pak Adam Rubeš, který před bariérou vůbec neubral z rychlosti a překonal jí v plném sprintu (nechápu, takový skok mi prostě můj mozek a tělo nikdy nedovolí😊), pak Aleš Hořický a jeho klasika v podobě letu po lávce a rychlých hadic, v posledním úseku pojištěný hasičák a sprint do cíle v podání Tomáše Sirotka. Časomíra se zastavila na hodnotě 59.72s. Kontrola bílých praporků po celé délce okruhu a pak neuvěřitelný výbuch emocí přímo na dráze. Tohle byl další obrovský skok ke splnění snu a jsme pořád ve hře.

Po štafetách první soutěžní den skončil. Bylo to opravdu akorát, protože během chvíle se spustila průtrž mračen. Někdo odjel domů, někomu byla účast na jedné soutěži málo a v noci stačil ještě několik dalších soutěží v požárním útoku, většina z nás ale společně odjela na přespání do nedalekého kempu. Další důležitá součást soutěží…ta pohoda. Společná večeře, kdo chce, dá si pivko, posedíme, ale v deset večerka a spát. Další úžasná věc, kterou mi nikdo z lidí, kterým řeknu, že je soutěž dvoudenní, nevěří. Bohužel má spousta lidí rovnítko mezi hasičinou a alkoholem. Nebudeme si nic nalhávat, oslavit úspěch i prohru teda umíme, ale tady jsme na soutěži, kalit můžeme třeba dalších 14 dní, sem jsme nepřijeli kalit, sem jsme přijeli soutěžit a vyhrát. Po prvním dnu nám bylo jasné, že na tom asi úplně špatně v průběžném pořadí nebudeme, ale nikdo z nás to asi nechtěl vyslovit. Nakonec to prolomil Mazánek. Napsal kamarádovi z jiného družstva (zřejmě jsou statistici, protože měli zapsáno úplně všechno) a ten nám potvrdil, co jsme tušili. Po prvním soutěžním dnu jsme průběžně první. Je to neuvěřitelný pocit tohle vědět, náš cíl je blízko, a přitom může být nedosažitelný. No nic, máme to ve svých rukou, takže spát, ať jsme na zítřek ok.

Neděle bývá nervóznější, požární útok je rozhodně nejkrásnější disciplína, může Vás v očích ostatních a ve výsledkové listině posunout vysoko, může Vám ale rovněž všechno vzít. My věděli, že můžeme skončit do pátého místa a celkově bychom skončili druzí, ale taktizovat se nedá. Útok nás většinou drží na předních příčkách, letos tomu ale mělo být jinak. První pokus byl ,,zajišťovací“, dohoda zněla jasně, dokončit za každou cenu. Jako nebyl to úplně průser, počasí lepšímu výkonu nepřálo, takže se na jednoho z proudařů nedá zlobit, že stříkal asi 10 vteřin namísto domluvených čtyř až pěti 😊. Výsledný čas byl 33,52 (se vší pokorou a respektem si neskromně dovolím tvrdit, že na nás spíše horší). No nic, žádný problém, máme ještě jeden pokus. Po prvních pokusem jsme měli druhý čas.

S vědomím, že umíme lépe a chceme to ukázat, jsme nastoupili k druhému pokusu. Všechno běželo skvěle, zadek klapnul, mašina naskočila hned a Béčka byla roztažená, voda letěla dopředu v perfektním čase…jenže pak přišel šok…rozpojilo se nám Béčko na rozdělovači a bylo po nadějích na zlepšení času. Kluci se ještě pokusili Béčko napojit, ale při rozpojení došlo k poškození těsnící gumičky a pokus jsme tak nedokončili. Jediným efektem bylo zvednutí rozdělovače a možnost na pěknou fotku. V tu chvíli jsem byl jak opařenej, stejný scénář jako loni, někdo nám to vezme…když jsme odcházeli od plata, Martin řekl: ,,tak a teď nejedem“ …Neee, to nechci, sakra jsme tak blízko. V hlavě mi běží scénář loňského roku. Do konce zbývá šest pokusů, aktuálně jsme třetí, překonat nás můžou dva a pořád postupujeme z druhého místa, když nás překonají tři…na republiku se nejede.

Tahle část je těžká, je to sport, nikomu by se nemělo přát, aby se něco nepovedlo, nebo aby se někde zdržel nebo seknul…ale já nejsem Mirek Dušín ze Stínadel a chtěl jsem sakra nést ceduli Tehovec na MČR, takže nebudu lhát, napíšu to tak jak to bylo a zároveň abych si zachoval tvář…mačkal jsem si palce, až jsem je měl bílé, aby nás nikdo nepřekonal 😊. Jestli existuje sportovní Bůh, vrátil nám v útokách ten loňský rok, kdy nás jedna vteřina navíc odsunula na třetí místo, nikdo se už nedostal pod náš čas.

A pak? Ani nevím, jen štěstí a radost v různých formách 😊 Nejdřív jsem tomu nemohl věřit, probral mě až Příba, skočil na mě a řval ,,teď už seš spokojenej??? Slaaaaav“…spokojenej jsem teda byl, náramně…už jsem si to začal uvědomovat, první jsem dal pusu Mazánkovi, pak vzájemné gratulace s celým týmem, s našimi fanoušky, musel jsem mít na očích brýle, protože mi tekly slzy a ani jsem nedokončoval věty, když jsem s někým mluvil. Prostě ten nejkrásnější pocit na světě. My jsme si splnili sen.

Ta nádhera, když při vyhlášení slyšíte: ,,Celkovým vítězem Krajské soutěže v požárním sportu v kategorii SDH se stává…SDH TEHOVEC“. Skoro každý večer před spaním jsem si tohle přehrával v hlavě, jak bych moc chtěl, aby se tohle někdy stalo…a bylo to tady…



Jsem opravdu hrdej na celý tým, na všechny kluky a všem jim moc děkuju, že jsme si mohli splnit náš sen…jedeme do společnosti mezi ,,Bohy“ na MČR 😊

Rozhodně si nemyslete, že postupem na MČR to pro nás končí, nejedeme do Ústí nad Labem na žádný výlet, jdeme si opět posunout limit, udělat maximum pro týmový úspěch, reprezentujeme Tehovec, okres Praha východ, Středočeský kraj…a stát se může cokoliv…třeba se země na chvilku začne točit na druhou stranu, třeba ve dne vyjde měsíc a v noci bude zářit slunce…a třeba se popereme o nějakou placku…přijďte nám fandit, budeme Vás všechny potřebovat…my si dál jedeme to svoje a plníme si sny…

Jarda

